

De zerk van ons verlangen.

Philipp Gehmacher en Meg Stuart in *MAYBE FOREVER*

LIEVE DIERCKX

MAYBE FOREVER, het eerste gezamenlijke project van Meg Stuart en Philipp Gehmacher, geeft aan stilstaan in dans een actuele invulling, die optimaal uit de verf komt dankzij de alchemie tussen twee verwante makers. Vervreemding en melancholie wijken voor een kern van harmonie die ontroert door kracht en kwetsbaarheid. De impact doet opnieuw geloven in een authentieke aanwezigheid binnen een theateraal kader.

Meg Stuart en Philipp Gehmacher staan in *MAYBE FOREVER* als choreograaf en danser voor de gevoeligheden van twee generaties. Stuarts debuut uit 1991, *Disfigure Study*, registreerde, illustreerde en becommentarieerde vervreemding, snelheid en versplintering in een voortjagende tijd. Een jaar later maakte ze wel een solo waarin stilstand het 'bewegingsmateriaal' was. Die keuze voor stilstand introduceerde geen nieuw perspectief in haar choreografisch werk, maar werd hier expliciet gehanteerd om een politieke boodschap te ventileren. De man op de podiumvloer was de Franse criticus en programmator Jean-Marc Adolphe die in Parijs een choreografisch project organiseerde rond stilstaan als reactie tegen de oorlogen in de Golf en in Bosnië. Algemeen was er een tendens om stilstaan in dans te gebruiken als politiek, rationeel of conceptueel statement, aan het lichaam opgelegd of toegevoegd.

Philipp Gehmacher haalt stilstaan en onderbreking naar binnen. Telkens opnieuw staat hij stil om aandachtig hier en nu de realiteit van zijn lichaam in deze omgeving in zich op te nemen. Zijn bewegingen zijn onzeker, bij elke stap lijkt hij verloren. Hij stelt zich kwetsbaar op, wars van sociale en theatrale schijnvertoning. Telkens opnieuw ook gaat hij de verbinding aan met zichzelf en zijn omgeving. Hij ontsluit zo in zijn lichaam een weg naar transformatie en vernieuwing. Door van Gehmachers stilstaan de nexus van de voorstelling te maken, kan *MAYBE FOREVER* gelezen worden als een uitdrukking van een hoge nood aan individuele overlevingsstrategieën en individuele verantwoordelijkheid in wat Peter Sloterdijk omschrijft als het hyperkinetische project van de moderniteit waarin voortdurende en steeds snellere beweging motor en bestaansreden is. Wie in dat raderwerk verstrikt is, heeft geen tijd voor wat nu aanwezig is. Onmogelijk heden vindt er compensatie in wens en melancholie over wat voorbij is. En laat nu net die twee gegevens in *MAYBE FOREVER* dienen als kader.

Verwantschap en verschil

De impact en de aard van hun respectieve danstaal moest Philipp Gehmacher (Salzburg, 1975) en Meg Stuart (New Orleans, 1965) wel tot zielsverwanten maken. Weg van thuis drukten ze alle twee van meet af aan een stempel op het dansveld, met een idioom dat zich op een gelijk-